

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/127/2019
Identifikačné číslo spisu: 4209214837
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4209214837.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. H., bytom F. B., T. R. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Olgou Szabó, advokátkou so sídlom v Patinciach, Rákócziho 213/4, proti žalovanej I. J. Y., bytom F. T. B., C. XXX, zastúpenej JUDr. Natáliou Borsosovou, advokátkou so sídlom Ul. biskupa Kírálya 6, Komárno, o 1.277,65 € a náhradu bolestného a iné, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6 C 282/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2018 sp. zn. 12 Co 31/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. júna 2018 sp. zn. 12 Co 31/2018 potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Komárno (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 30. júla 2013 č. k. 6 C 282/2009-392 v časti výroku o zamietnutí žaloby o náhrade škody v sume 1.277,65 €. Odvolací súd rozhodoval opätovne potom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesením z 13. decembra 2017 sp. zn. 7 Cdo 132/2017 predošlý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobkyne nebolo doručené žalobkyni, čím odvolací súd nevytvoril žalobkyni možnosť oboznámiť sa s právnou a skutkovou argumentáciou žalovanej, a tak došlo k porušeniu práva na spravodlivé konanie. Odvolací súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že dovolací súd sa zaoberal námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní postupom súdu prvej inštancie ohľadom vykonania pojednávania v jej neprítomnosti a neprítomnosti jej právnej zástupkyne, nevykonaním ňou navrhovaného dokazovania súdom prvého stupňa, a to kontrolným znaleckým dokazovaním a výsluchom I. M. a vykonávaním dokazovania súdom prvej inštancie a vyslovil záver, že súd prvej inštancie a odvolací súd sa nedopustili žiadnej procesnej vady, nekonali v rozpore so zákonnými ustanoveniami, svojím postupom neodňali stranám možnosť konať pred súdom, odvolací súd sa už týmito odvolacími dôvodmi nezaoberal. Odvolací súd poukázal na to, že kto zodpovedá za škodu a v akom rozsahu bude znášať následky spôsobenej škody závisí od toho, či škoda bola spôsobená škodcom a aj zavinením poškodeného alebo či škodu výlučne zavinil poškodený. Žalobkyňa podľa odvolacieho súdu za jediný dôkazný prostriedok pokladá správu Úradu pre dohľad nad

zdravotnou starostlivosťou, pričom namietala v odvolaní, že súd prvej inštancie neuviedol v rozsudku ako vyhodnotil závery tohto úradu a prečo nebral do úvahy jeho stanovisko. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vypořiadal s touto námietkou žalobkyne, pričom navyše doplnia, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vychádzal pri posúdení veci z RTG snímkov zubov a zubných náhrad žalobkyne. Súd podľa neho nie je viazaný oznámením o výsledku prešetrenia podania Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, vykonáva vlastné dokazovanie ohľadom zistenia či došlo ku škode na zdraví, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá nesprávne, či na vzniku škody nemala podiel aj poškodená osoba, či škoda vznikla v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti (príčinná súvislosť). Odvolací súd poukázal na to, že má za preukázané, že žalovaná vykonala osadenie mostíka na základe želania žalobkyne, keďže táto odmietla žalovanou navrhované vhodnejšie riešenie (pevnú náhradu). Podľa posledného RTG snímku pred nasadením, bol chrup žalobkyne v poriadku. Po osadení mostíka vznikol problém so zubom č. 17, žalovaná ho ošetrila a ďalšiu liečbu stanovila o týždeň, kedy sa už žalobkyňa nedostavila. Nešlo o jednorazový zákrok, ale o liečebný proces pozostávajúci i z ďalších stomatologických ošetrení zuba č. 17 až do jeho vyliečenia. Keďže sa žalobkyňa viac k žalovanej na ošetrovanie nedostavila, porušila liečebný proces, znemožnila dokončenie liečby, a teda vyliečenie postihnutého zuba. Týmto prístupom spôsobila, že nedoliečením zuba sa jeho stav zhoršoval. I pre laika je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v prípade nedoliečenia zubného ochorenia môže postupom času mať táto skutočnosť negatívny vplyv na ďalšie zuby a môže dôjsť k ochoreniu, či poškodeniu i ďalších zubov, d'asna či okostnice. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobkyňa stav zuba č. 17 viac neriešila až do 24. septembra 2008, kedy jej ho po odstránení mostíka vytrhla I. R., a to 25 mesiacov po ošetrovaní žalovanou, pričom po celú tú dobu zub nebol odborne uzavretý. Zhoršovanie stavu tohto zuba mohlo spôsobiť i ďalšie postupne vzniknuté problémy žalobkyne s ďalšími zubami. Keďže žalobkyňa nerespektovala liečbu nariadenú žalovanou, nedostavila sa na ďalšie ošetrovanie, sama si podľa odvolacieho súdu zaviniła zhoršenie stavu chrupu. Odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná osadila mostík nesprávne, alebo na zuby s kazom či zápalom. Okolnosti vedenia dokumentácie sú podľa neho pre toto posúdenie irelevantné. Taktiež nebolo preukázané, že odstránenie zubov č. 25 a 27 bolo dôsledkom nesprávneho nasadenia mostíka, navyše problémy s uvedenými zubami u žalobkyne vznikli až 17 mesiacov po nasadení mostíka. Ďalej uviedol, že kaz na zube sa tvorí približne polroka, preto je zrejmé, že sa nemohol na zube nachádzať v čase, keď žalovaná mostík osadila a že vplyv na stav chrupu žalobkyne mala aj nedostatočná zubná hygiena, čo konštatoval znalec v znaleckom posudku. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná nie je zodpovedná za problémy žalobkyne s chrupom, keďže žalobkyňa si rozpad zuba č. 17 zaviniła sama svojou nezodpovednosťou a ignorovaním stanovenej liečby.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala nesprávne vykonanie dôkazov, porušenie zásady rovnosti zbraní tým, že bolo nariadené znalecké dokazovanie vypracovaním znaleckého posudku a boli vydané röntgenové snímky pre znalca, ale neboli vydané k vypracovaniu kontrolného znaleckého posudku. Poukazuje na porušenie jej práva aj tým, že odvolací súd rozhodol bez pojednávania. Namietala nesprávne skutkové posúdenie a nesprávne znalecké dokazovanie. Žalobkyňa argumentuje tým, že chcela, aby sa vypracoval kontrolný znalecký posudok, ale súd prvej inštancie ani odvolací súd ho nevydali. Znalecký posudok považuje žalobkyňa za zmätočný, neurčitý a nezrozumiteľný. Podľa nej nie je v napadnutom rozsudku zmienka o tom, ako odvolací súd vyhodnotil závery dohliadajúceho orgánu, Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ani prečo nebral do úvahy jeho stanovisko. Namietala, že očakávala, že odvolací súd nariadi pojednávanie a poskytne jej možnosť na vypracovanie súkromného znaleckého posudku tým, že zaviazal súd prvej inštancie na vydanie röntgenových snímkov, tu vidí porušenú zásadu rovnosti zbraní. Poukazuje na skutočnosť, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu, až následne po zrušení rozhodnutia Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

3. Žalovaná navrhla dovolanie žalobkyne odmietnuť ako nedôvodné, nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným postupom neznemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu (po 1. júli 2016). Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

12. Žalobkyňa namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhom uplatneného nároku.

15. Žalobkyňa tvrdí, že sudy nižších inšancií jednostranne a svojvoľne hodnotili navrhnuté dôkazy, neprihliadli na jej návrhy a vyjadrenia, vychádzali jednostranne len zo znaleckého posudku vypracovaného súdom ustanoveným znalcom, preto je skutkový stav súdmi zistený nesprávne, v dôsledku čoho je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné.

16. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

17. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

20. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobkyňa neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odvolací súd sa zaoberal námietkami žalobkyne a aj sa k nim vyjadril, zaoberal sa správou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (str. 10 napadnutého rozsudku), kde uviedol, že nie je viazaný oznámením o výsledku prešetrenia podania Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, nakoľko vykonáva vlastné dokazovanie ohľadom zistenia, či došlo ku škode na zdraví, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá nesprávne, či na vzniku škody nemala podiel aj poškodená osoba, či škoda vznikla v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti (príčinná súvislosť).

21. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie.

22. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobkyne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

23. Žalobkyňa zastáva názor, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. došlo tiež nevykonaním ňou navrhnutých dôkazov a nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, a teda nesprávnym zistením skutkového stavu.

24. Predmetná argumentácia sa týka správnosti postupu súdov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. K dovolacej argumentácii žalobkyne ohľadne namietaného dokazovania, t. j. nevykonania kontrolného znaleckého posudku, dovolací súd uvádza, že i keď právna úprava ukladá stranám konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu a vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zreteľne vyplýva, že sa s námietkami žalobkyne zaoberal. Nakoľko mal za to, že skutočný stav je dostatočne zistený, nevykonával ďalšie dokazovanie.

26. K námietke žalobkyne týkajúcej sa nariadeným a vykonaným pojednávaním 30. júla 2013 v neprítomnosti žalobkyne, dovolací súd uvádza, že touto námietkou sa zaoberal vo svojom zrušujúcom uznesení z 13. decembra 2017 sp. zn. 7 Cdo 132/2017, kde uviedol, že bolo preukázané, že žiadosť právnej zástupkyne žalobkyne o odročenie súdneho pojednávania určeného na deň 30. júla 2013, doručená súdu prvej inštancie 26. júla 2013 a doložená kópiou potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti a výmenným listom - potvrdením lekára, že zo zdravotných dôvodov sa nemôže zúčastniť pojednávania, neobsahovala kvalifikované vyjadrenie ošetrojúceho lekára zodpovedajúce ustanoveniu § 119 ods. 3 O. s. p. Nedošlo tak k splneniu podmienok, ktoré by súdu dovoľovali odročiť nariadené pojednávanie. Dovolací súd uviedol, že za tejto situácie súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie v neprítomnosti žalobkyne, jeho procesný postup neodporuje zákonu, v tejto súvislosti nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv, ktoré by inak žalobkyňa mala možnosť uplatniť ako účastníčka pojednávania. Dovolací súd navyše poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie vytýčil dokopy 10 pojednávaní, pričom z nich bolo odročených 6 z dôvodov na strane žalobkyne alebo jej právnej zástupkyne. Na pojednávaniach, na ktorých sa zúčastnila žalobkyňa osobne, mohla navrhovať dôkazy a realizovať jej právom priznané procesné práva. Na lekársku správu priloženú v doplnení dovolania ako dôkaz dovolací súd v dovolacom konaní nemôže prihliadať, lebo v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 O. s. p., § 442 CSP). Prieskumná činnosť odvolacieho súdu sa obmedzuje len na skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli do skončenia konania pred odvolacím súdom. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom (§ 101 ods. 1 a 2 O. s. p., § 119 ods. 1 až 3 O. s. p.). Postupom, ktorý zodpovedal zákonu, nemohla byť žalobkyňa znemožnená realizácia jej procesných práv.

27. Ak žalobkyňa namieta pochybenie odvolacieho súdu v tom, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi dovolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykoná súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (bod 27 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384

ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

28. Pokiaľ žalobkyňa namieta porušenie zásady rovnosti zbraní tým, že jej bolo doručené vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu až následne po zrušení pôvodného rozhodnutia odvolacieho súdu z 25. februára 2015 sp. zn. 5 Co 338/2013, dovolací súd uvádza, že táto vada bola zhojená zrušením tohto rozhodnutia odvolacieho súdu a následne doručením tohto vyjadrenia žalobkyňi, čím mohla opätovne v konaní žalobkyňa využiť svoje právo vyjadriť sa k argumentácii uvedenej žalovanou v tomto vyjadrení.

29. Z týchto dôvodov najvyšší súd vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

30. Úspešnej žalovanej súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyňi. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.